

TONI CRUANYES, director en funcions

SALVADOR COT, director d'edicions

DAVID GONZÁLEZ, LLUÍS MARTÍNEZ,
JOSEP PLAYÀ, subdirectors

SECCIONS:
JOAN ARMENGOL [Economia]; IGNASI ARAGAY,
ANDREU GOMILA [Cultura i Espectacles]; ALBERT

BALANZÀ [Política]; TONI BROSA [Esports];
DAVID CAMINADA [Opinió]; MANEL CASTILLA [Disseny];
SANTI GONZÁLEZ [Món]; PEPA MASÓ, CARLES SABATÉ
[Societat i Barcelona]; ÓSCAR MONTFERRER [Comunicació];
ALBERT PLA [Edició]; MONTSERRAT RIUS [Documentació];
ROBERT RAMOS [Fotografia]
Delegada a Madrid: MONTSE OLIVA
AVUI.CAT: SILVIA BARROSO

VICENT SANCHIS, president del Consell Editorial

REDACCIÓ I SEU SOCIAL:
Enric Granados, 84 - 08008 Barcelona
DELEGACIÓ A MADRID:
Carrera de San Jerónimo, 15-17 - 28014 Madrid
Tel.: 91 454 72 66 - Adreça electrònica: madrid@avui.cat
CENTRALETA Tel.: 93 316 39 00 - Fax: 93 316 39 36
DISTRIBUCIÓ Tel.: 93 316 39 16 - Fax: 93 316 39 15
ADREÇA INTERNET: http://www.avui.cat
SERVEI D'ATENCIÓ AL CLIENT Tel.: 902 884 252 - Fax: 93 316 39 15

SUBSCRIPCIONS: DYRSA Pere IV, 467 Barcelona. Tel.: 902 884 252

PUBLICITAT: CORPORACIÓ CATALANA DE COMUNICACIÓ, S.L.
JORDI GÁLVEZ, DAVID ABAD I EVA HERNÁNDEZ. Coordinació: AMPARO MADRAMANY, Enric Granados, 84. 08008 Barcelona.
Tel.: 93 316 39 04 - Fax.: 93 445 81 93 - Adreça electrònica: publicitat@avui.cat

IMPRESSIÓ: Gráficas de Prensa Diaria. DL: B20.249-1976 DIFUSIÓ CONTROLADA PER L'OJD.
A efectos del que preveu l'article 32.1, paràgraf segon de la LPI, Corporació Catalana de Comunicació S.L. s'oposa expressament a la utilització de qualsevol contingut d'aquest diari amb la finalitat de fer ressenyes o revistes de premsa amb fins comercials (press-clipping) sense comptar amb l'autorització prèvia de Corporació Catalana de Comunicació S.L.

Joan Ramon Resina

Catedràtic. Director del departament d'estudis ibèrics i llatinoamericans de la Universitat de Stanford

Propòsit d'any nou

Atenent les cues de palla que es gasten ara, em proposo escriure un article sense arestes per any nou. Es veu que per criticar amb pau i alegria cal fer-se d'algun partit. Amb aquesta pòlissa d'integritat intel·lectual es pot escometre sense miraments, i si els teus són al poder, oli en un llum. Si no, sempre queda el consol de pensar, com Don Guido, que ja tornaran els liberals. El problema el té qui pretengui criticar al descobert. Aleshores més val fer com els micos *sanzaru* i encarnar la màxima *no veure el mal, no sentir el mal, no dir cap mal*. És un principi incòmode quan es té el vici de criticar, però mai és tard per a l'ascesi.

AQUEST ANY, DONCS, TOCA VEURE el bé, sentir el bé, parlar bé. La cosa és delicada. En un país tan esquarterat com Catalunya, parlar bé d'algú automàticament indisposa amb els altres, amb gairebé tots els altres. Després de rumiar-ho molt, com qui tempteja l'aigua amb la punta dels dits, em decideixo: parlaré bé del govern. No pas de tot el govern. La meua audàcia és minsa. Trio una conselleria discreta, la de Cultura, per exemple. El conseller és independent. No s'esverin, he escrit independent, no independentista. El conseller és independent i per tant aliè a les maniobres del partit que l'ha designat. Tampoc té, i és una llàstima, voluntat de perpetuar-se en el càrrec. No en té necessitat, i això ja és gairebé una garantia de decència. En realitat no està tallat pel patró de la política. Un pèl massa intel·ligent i amb un punt d'idealisme que pot resultar letal quan s'entra al fossat dels lleons, després tot ell una finor d'esperit que no se dueix els que admiren els personatges inflats i fatxendes que donen el to. Per entendre'ns, li manca crosta.

JOAN MANUEL TRESSERRAS és, per dir-ho ràpidament, el millor conseller del ram des de 1980. L'únic que podria haver estat a la seva alçada, Max Cahner, el van defenestrar les turbes

“Aquest any, doncs, toca veure el bé, sentir el bé, parlar bé. La cosa és delicada. En un país tan esquarterat com Catalunya, parlar bé d'algú automàticament indisposa amb els altres, amb gairebé tots els altres”

JAUME BATLLE

del periodisme benpensant, les mateixes que al llarg de decennis han deixat una estesa de cadàvers catalanistes a les institucions. Al càrrec Maragall va posar-hi Caterina Mieras, l'inclita consellera de la creu de Sant Jordi oferta a Boadella per serveis extraordinaris al país. En realitat, Mieras fou la consellera de Cultura de Montilla. Se m'apareixen els tres micos i em recorden el meu propòsit d'any nou.

QUAN TRESSERRAS VIATJÀ A STANFORD, s'esvalotà una mica el galliner espanyolista local. L'edició vasca d'*El País* em demanà explicacions. La COPE hi desplaçà un corresponsal per si en podia treure pinso per als seus xous radiofònics, i unes senyores d'ideologia casposa no pararen de xiuxiejar i passar-se notes durant la conferència. En una d'aquestes notes hi deia *“tenemos que informar a <El Mundo>”*. Tresserras fou l'únic membre del govern que em vaig veure amb cor de convidar per parlar autoritzadament sobre Catalunya a l'Institut Freeman Spogli d'Estudis Internacionals de la meua universitat. No va venir a promoure la seva persona, ni cap partit, ni tan sols el govern. Va fer un discurs honest, entenedor i agosarat sense estridències. A part de les senyores casposes, a la sala hi havia intel·lectuals de primer rang. Hi recordo Norman Naimark, especialista mundial en història de l'Europa de l'Est, i Hans Ulrich Gumbrecht, titular de vuit doctorats *honoris causa* per universitats de diversos països. Gumbrecht, que va dialogar amb Tresserras a l'acabar la conferència, va fer un comentari concloent: per fi he pogut comprovar que Catalunya és un país normal. Deixem Gumbrecht amb aquesta il·lusió; tanmateix, la seva frase dona fe de la normalitat absoluta, en un context com el de Stanford, d'un intel·lectual com Tresserras, que ha apostat per desvirtuar la clàssica dicotomia de Max Weber entre l'intel·lectual i el polític. El meu desig d'any nou és que se'n surti.

EN DIRECTE

La base biològica dels drets humans

David Bueno

Professor i investigador de genètica de la UB

Fa un mes la Declaració Universal dels Drets Humans va complir 60 anys. Però malgrat dir-se *universal* no és respectada en la seva totalitat per cap societat. La qüestió que vull plantejar és si algun dia podrà arribar a ser-ho, per qüestions intrínseques a la nostra biologia. No és cap frivolitat. El Franklin Pierce Law Center dels EUA, per exemple, té un programa anomenat Biologia i Llei que cerca les bases biològiques dels principis legals comuns a totes les societats, els quals poden haver sorgit de la culturalització d'instincts biològics. Tanmateix, un d'aquests instincts vinculat a la supervivència del llinatge propi ens impulsa a distingir entre les persones culturalment i socialment properes i els altres, la qual cosa dificulta el reconeixement d'uns mateixos drets. Això és aplicable tant a les relacions entre pobles com entre individus, per raons de sexe, ideologia, etc., en una complexa amalgama. A més, també s'han identificat neurones implicades en les decisions morals, però com que tots tenim diferències genètiques, la predisposició biològica a aquestes respostes pot ser diferent. Finalment, també se sap que l'educació modula físicament les connexions neuronals, cosa que contribueix a homogeneïtzar les respostes dins una mateixa cultura i fer-les diferents de les d'altres. És en aquests tres punts on potser rau part del problema de l'aplicació universal dels drets humans. Malgrat que és necessari que ens anem acostant al seu esperit, la nostra idiosincràsia biològica no ens ho posarà fàcil.

Dilema per a una ministra pacifista

Teresa Pàmies

Espectadora

Tots ens hem desitjat un bon any nou, però tenim dotze mesos per comprovar si els desitjos s'acompleixen. Sabem, no obstant, que mai no havien estat tan nombroses i preparades les dones que la

democràcia ha promogut a càrrecs de responsabilitat. La ministra Chacón té a les seves ordres 125.000 militars i 32.000 civils en tasques de l'exèrcit espanyol, entre les quals missions internacionals com la que amb el seu col·lega Moratinos visità la vetlla de Nadal a la base de *apoyo avanzado* d'Herat. Dies abans, Zapatero anuncià que pensava duplicar les tropes d'aïtals missions –en què, per cert, ja han mort 87 espa-

nyols, dels quals es proclamà orgullós—. Però això no equival a una adhesió al caràcter imperialista de l'ocupació. Només el 2006 s'havien gastat 93 milions dels 150 previstos a la província de Bagrís. ¿Què en pensaria la ministra, dipositant una corona de llorer al monument en memòria dels morts? ¿Com ho comentaria Virginia Woolf, autora d'una obra tant antibel·licista com *Tres guinees*, ben coneguda per Chacón? En

recent entrevista, la ministra reitera no sols el seu feminisme sinó el pacifisme que, segons ella, caracteritza l'exèrcit del segle XXI. Però totes les guerres en curs i la corrupció econòmica i moral que se'n deriven –precisament a l'Afganistan– són exemple contrari. Quan es parla d'ajuda humanitària sabem de què es tracta, i ho saben els militars de les bases de *apoyo avanzado*, que ja són a l'Afganistan. El

que ignorem és què faria la ministra si calgués assumir l'opció d'ajudar *“los leales aliados de EEUU”*, aliança reiterada per Zapatero malgrat que Obama no ho hagi decidit (s'havia fixat en 3.000 el límit de tropes espanyoles destinades a l'exterior; Chacón informa que en seran 7.000). És un dilema descomunal que la ministra pacifista només podria resoldre amb tot el país informat i al seu costat.